

така и много други държавни английски мъже били вече на друго мнѣние; само че интереситѣ на великитѣ сили не се срѣщали по тѣй наречения източень въпросъ, та отъ тукъ и страданията на християнскитѣ народонаселения въ турската империя. При всичко това, той сега се надѣялъ, че безъ друго за България ще стане нѣщо добро, че Англия особено, колкото и да не желае прѣвъзможването на руското влияние въ Турция, нѣма да се противи на мѣрkitѣ, които могатъ да се зематъ за подобрене участъта на българския народъ, нѣма даже прѣдъ възмутеното обществено мнѣние да се противи и на една руска война за тази цѣль, стига Русия да нѣма завоевателни цѣли, да не иска главно, да завладѣе Цариградъ и Дарданелитѣ, и че за една нова кръмска война не може днесъ и дума да стане, толкозъ по-много, казваше, че и днешна Европа не е прѣжната Европа.

Той придаваше голѣмо значение на растещето въ Англия вълнение въ полза на тѣй жестоко пострадавшия отъ турскитѣ свирѣпства български народъ. Той хвалѣше Гладстона и го наричаше благотворна сила. За всичко това той ни приказваше съ кротость като въ сжщо врѣме самъ ни живостно прѣпоръчаше една или друга отъ сложенитѣ прѣдъ насъ разни и вкусни закуски заедно съ чашки чай и пр. Най-послѣ той се усѣти уморень, поиска да стане да се прости съ насъ, но ни покани, кога имаме врѣме, да идемъ да го видимъ и втори пжтъ, нѣщо, което и изпълнихме подиръ двѣ седмици. На оттегляване той помоли леди Рюсселъ и мисъ Рюсселъ да ни поразведятъ въ хубавия паркъ около двореца му, което тѣ и направиха съ голѣма любезность, придружени и отъ внука му. Мисъ Рюсселъ ни разказваше подробно за всички растения и цвѣтя въ тоя паркъ съ една научна вѣщина, но отъ цвѣтята и растенията тя